

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci

žalobce: **Česká pošta, s. p., IČ: 47114983**
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad,**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2. 10. 2018, č. j. ČTÚ-64 264/2017-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2. 10. 2018, č. j. ČTÚ-64 264/2017-603, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen předseda Rady ČTÚ) ze dne 2. 10. 2018, č. j. ČTÚ-64 264/2017-603, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro Severočeskou oblast

(dále jen ČTÚ) ze dne 15. 9. 2017, č. j. ČTÚ-39 053/2017-635/II. vyř.-UrO, a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty potvrzeno.

2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že na základě prověření podané stížnosti ČTÚ oznámením ze dne 27. 6. 2017 zahájil se žalobcem správní řízení pro neplnění poštovní povinnosti způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, konkrétně s § 18 odst. 1 vyhl. č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen vyhl. č. 464/2012 Sb.), čímž došlo k porušení poštovní povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o poštovních službách) a tedy ke spáchání správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona.
3. Po provedeném řízení vydal ČTÚ dne 15. 9. 2017 rozhodnutí, č. j. ČTÚ-39053/2017-635/II.vyř.-UrO, kterým rozhodl, že Česká pošta s. p. se dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách tím, že v rozporu s § 18 odst. 1 vyhl. č. 464/2012 Sb. doporučenou zásilku s podacím číslem X adresovanou J. V. po neúspěšném pokusu o doručení dne 11. 11. 2014 uložila na pobočce České pošty Česká Lípa 2. Dále doporučenou zásilku s podacím číslem X adresovanou J. V. po neúspěšném pokusu o doručení dne 26. 11. 2015 uložila na pobočce Česká Lípa 2. Dále doporučenou zásilku s podacím číslem RR386148579CZ adresovanou E. V. po neúspěšném pokusu o doručení uložila na pobočce Česká Lípa 2. Dále doporučenou zásilku s podacím číslem X adresovanou J. V. po neúspěšném pokusu o doručení dne 28. 11. 2016 uložila na pobočce Česká Lípa 2. Zásilky takto uložila místo na adresáty zvolené ukládací poště Česká Lípa 1, o což adresáti požádali dne 24. 5. 2013. Tím porušila povinnost držitele poštovní licence dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. Za správní delikt ČTÚ České poště s. p. uložil pokutu podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve výši 7 000 Kč.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ČTÚ uvedl, že na základě šetření stížností pana V. bylo zjištěno, že zásilka s podacím číslem X adresovaná panu V. byla po neúspěšném pokusu o doručení dne 11. 11. 2014 uložena na ukládací poště Česká Lípa 2 a dne 12. 11. 2014 byla předána k uložení na ukládací poště Česká Lípa 1 a zde dne 14. 11. 2014 vydána panu V. K zásilce s podacím číslem X adresované panu V. bylo zjištěno, že po neúspěšném pokusu o doručení dne 26. 11. 2015 byla uložena na ukládací poště Česká Lípa 2, kde si ji dne 27. 11. 2015 adresát vyzvedl. K zásilce s podacím číslem X adresované E. V. bylo zjištěno, že po neúspěšném pokusu o doručení dne 8. 7. 2016 byla uložena u ukládací pošty Česká Lípa 2 a po uplynutí úložní lhůty byla zásilka dne 19. 7. 2016 vrácena zpět odesílateli. Ohledně zásilky s podacím číslem X adresované J. V. bylo zjištěno, že po neúspěšném pokusu o doručení dne 28. 11. 2016 byla uložena na ukládací poště Česká Lípa 2 a dne 30. 11. 2016 předána k uložení na ukládací poštu Česká Lípa 1, kde si ji dne 1. 12. 2016 převzal adresát. Výše uvedené zásilky byly ukládány na pobočce České pošty Česká Lípa 2 místo uložení na adresáty zvolené ukládací poště Česká Lípa 1. Ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení Česká pošta uvedla, že ve dvou případech byla zásilka v konečné fázi uložena na správné poště a dále poukázala na to, že potřeby veřejnosti nelze směřovat s potřebami jednotlivce a že nemůže být sankcionována za nedostatečnou kvalitu dvou konkrétních poskytnutých služeb. Vyslovila názor, že nedošlo

k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.

5. S odkazem na příslušná ustanovení zákona o poštovních službách a vyhl. č. 464/2012 Sb. ČTÚ uvedl, že je v zájmu a v souladu s potřebami veřejnosti, aby byly základní poštovní služby poskytovány ve stanovené kvalitě a poštovní zásilky doručovány a dodávány na základě zvolených dispozic pro nakládání s poštovními zásilkami a poukázkami, ať se jedná o dispozici zvolenou odesílatelem nebo adresátem. Nedostatečná kvalita služby poskytnutá jednotlivci je sto ohrozit potřebu veřejnosti spočívající v požadavku na poskytování určité kvality základních poštovních služeb. Dle ČTÚ nelze souhlasit s názorem, že by k pochybení či k neprovedení služby došlo pouze tehdy, jednalo-li by se o opakované porušování v takovém počtu případů, který by byl relevantní z pohledu veřejnosti jako celku. Navíc v daném případě došlo k chybnému nakládání se zásilkami opakovaně a nejednalo se o jednoho adresáta. ČTÚ se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zabýval změnou právní úpravy správního trestání se závěrem, že v daném případě je třeba postupovat podle právní úpravy platné v době spáchání deliktního jednání. V poslední fázi odůvodnění rozhodnutí pak hodnotil kritéria vztahující se k úvaze o výši uložené sankce.
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém rozporoval výklad neurčitého právního pojmu potřeby veřejnosti, jak jej provedl správní orgán I. stupně. Vyslovil názor, že z ustanovení § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách je zřejmé, že musí být naplněny oba tam stanovené požadavky současně.
7. O podaném rozkladu rozhodl předseda Rady ČTÚ napadeným rozhodnutím tak, že rozklad se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení. S odkazem na příslušná ustanovení právních předpisů, pak dovodil, že v daném případě je třeba jednání žalobce posuzovat podle právní úpravy platné v době, kdy ke spáchání správních deliktů došlo. Vyslovil závěr, že účastník řízení, jak vyplývá ze spisového materiálu, pochybil tím, že uvedené doporučené zásilky uložil na pobočce České pošty Česká Lípa 2, ačkoliv adresáti požádali o to, aby zásilky byly ukládány na pobočce Česká Lípa 1. K námitce uplatněné v rozkladu odvolací orgán uvedl, že prováděcí právní předpis stanoví podrobnou specifikaci jednotlivých základních služeb a způsob poskytování a zajišťování základních služeb tak, aby byly realizovány v kvalitě, jež je ve veřejném zájmu nezbytná. Otázka veřejného zájmu je promítnuta právě existencí prováděcího předpisu. Žalobce v rozkladu poukázal na jedno rozhodnutí předsedy rady ČTÚ, ze kterého lze dovodit oprávněnost jeho názoru. K tomuto rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že se zabývalo skutečností, že v prvostupňovém rozhodnutí absentovalo uvedení příslušného ustanovení vyhlášky, čímž bylo na místě shledat v dané věci pouhé porušení potřeb veřejnosti jako obecné. V daném případě došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. Odvolatel popsáním jednáním porušil uložené povinnosti, tj. plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které namítl, že věc byla posouzena nesprávně, neboť u dvou ze čtyř poštovních zásilek byla změna ukládací pošty dle žádosti adresáta provedena. Pochybení u zbylých dvou zásilek nelze hodnotit jako porušení základního kvalitativního požadavku zakotveného v § 18 odst. 1 vyhl. č. 464/2012 Sb. Skutečnost, že u dvou zásilek došlo k tomu, že byly krátce uloženy na poště Česká Lípa 2, nemění nic na tom, že žalobce postupoval v souladu se žádostí adresáta, když umožnil

vyzvednutí zásilek na poště Česká Lípa 1. Ustanovení § 18 odst. 1 vyhl. č. 464/2012 Sb. nestanoví časový limit, v němž má být uložena poštovní zásilka adresátovi zpřístupněna k vyzvednutí na jím zvolené poště. Stanoví pouze změnu ukládací pošty.

9. Dále žalobce zopakoval námitku uplatněnou v rozkladu, tedy že dle jeho názoru nedochází automaticky k naplnění objektivní stránky přestupku dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, když skutková podstata tohoto přestupku cílí na ochranu potřeb veřejnosti jako celku, nikoliv na ochranu každého jednotlivce. Skutková podstata tak bude naplněna, pokud žalobce nebude změnu ukládací pošty vůbec umožňovat. Nikoliv v případě ojedinělého pochybení při realizaci žádosti o změnu ukládací pošty. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ani v případech, kdy zásilky byly následně uloženy u ukládací pošty, nepostupoval žalobce dle žádosti a tím porušil § 18 odst. 1 vyhl. č. 464/2002 Sb. Uložení zásilky na jiné než zvolené ukládací poště byť i pouhý den je třeba považovat za pochybení, neboť žádost o změnu ukládací pošty nebyla od počátku řádně respektována. K námitce o nenaplnění skutkové podstaty přestupku žalovaný odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze, ze kterých vyplývá, že žalobce je povinen zajistit poštovní služby v souladu se základními kvalitativní požadavky v každém jednotlivém případě. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Na základě podané žaloby se soud zabýval správností napadeného rozhodnutí, když při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu soud vychází ze zásady, že napadené rozhodnutí přezkoumává pouze v rozsahu uplatněných žalobních bodů. I bez uplatnění v žalobě soud však vždy zkoumá, zda napadené rozhodnutí netrpí nedostatkem odůvodnění, které by rozhodnutí činilo nepřezkoumatelným a které by nedovolovalo posouzení jednotlivých žalobních bodů. Soud se rovněž z úřední povinnosti zabývá tím, zda v dané věci nedošlo k zániku odpovědnosti za řešený přestupek.
12. Otázkou zániku odpovědnosti za přestupek, jehož skutková podstata je vymezena zákonem o poštovních službách, se zabýval Městský soud v Praze mimo jiné v rozsudku ze dne 22. 10. 2020, č.j. 14A 197/2019, ve kterém uvedl následující.
13. *V době spáchání přestupku upravoval lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikty dle zákona o poštovních službách § 37b odst. 3 tohoto zákona, podle něhož odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Citované ustanovení bylo následně zrušeno v souvislosti s přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a s účinností od 1. 7. 2017 délku prekluzivních lhůt obecně upravuje § 30 přestupkového zákona, podle jehož písm. b) promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona dále platí, že v případě přerušení promlčecí doby odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Promlčecí dobu v souladu s § 32 odst. 2 téhož zákona přerušuje mj. oznámení o zahájení řízení o přestupku a vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.*
14. Zároveň je třeba mít na paměti, že přechodná ustanovení přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 ve svém § 112 odst. 2 stanovila, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za

přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

15. *Ústavní soud však nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil ustanovení § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona, a to s účinností ode dne vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, tedy ode dne 26. 2. 2020. Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že otázka zániku trestnosti má hmotněprávní charakter, a proto se i na prekluzi přestupkového jednání uplatní zákaz retroaktivity v neprospěch obviněného ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Dle Ústavního soudu „smyslem čl. 40 odst. 6 Listiny je přitom chránit obviněného proti důsledku spočívajícímu v tom, že bude při posuzování trestnosti svého činu čelit přísnější právní úpravě, než která tu byla v době spáchání činu (srov. bod 32.). Ústavní soud tedy konstatuje, že i zánik trestnosti (trestní odpovědnosti) je součástí pojmu „trestnost“ podle čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Opačný výklad by v podstatě představoval restriktivní výklad ustanovení Listiny zakotvujícího základní právo, a to navíc v oblasti soudního či správního trestání, kde jsou zásahy veřejné moci vůči jednotlivci nejcitelnější“. V nálezu pak dodal, že „přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“*
16. *Závěry uvedené v citovaném rozsudku dopadají i na nyní projednávanou věc. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, kterého se dopustil ve dnech 11. 11. 2014, 26. 11. 2015, 8. 7. 2016 a 28. 11. 2016. Za tento přestupek zákon o poštovních službách stanovil a stále stanoví horní hranici pro uložení pokuty ve výši 2 000 000 Kč. V době spáchání přestupku stanovil § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách objektivní prekluzivní lhůtu tří let plynoucí od okamžiku spáchání přestupku.*
17. *S ohledem na zrušení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky nálezem Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 15/19 se délka prekluzivních lhůt se v řešeném případě měla řídit zákonem o poštovních službách účinným v době spáchání přestupků a nikoliv přestupkovým zákonem, neboť tento pozdější zákon nebyl pro žalobce příznivější, když umožňoval vzhledem k institutu přerušení promlčecí doby prodloužení lhůty pro zánik odpovědnost za přestupek na dobu 5 let od jeho spáchání.*
18. *Vzhledem k výše uvedenému soud na řešený případ aplikoval § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách. Ve stanovené tříleté lhůtě od spáchání přestupku musí správní orgány vydat rozhodnutí o příslušném přestupku a toto rozhodnutí musí nabýt právní moci. Pokud správní orgány ve lhůtě 3 let od spáchání přestupku nevydají pravomocné rozhodnutí, odpovědnost za přestupek zaniká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).*

19. Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že v daném případě došlo bezpochybně k zániku žalobcovy odpovědnosti za přestupek vztahující se k doporučené zásilce s podacím číslem X po neúspěšném pokusu o doručení dne 11. 11. 2014. Jestliže bylo v § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách stanoveno, že objektivní prekluzivní lhůta činila 3 roky, je třeba dojít k závěru, že v době vydání napadeného rozhodnutí dne 2. 10. 2018 tato objektivní prekluzivní lhůta již uplynula a k této skutečnosti je třeba přihlídnout z úřední povinnosti. Zmenšení rozsahu deliktního jednání pak sebou nese i potřebu nové úvahy o výši trestu.
20. Na žalovaném dále bude, aby se z hlediska dodržení objektivní lhůty zabýval i případem zásilky s podacím číslem X, která byla uložena dne 26. 11. 2015. V tomto případě bylo sice napadené rozhodnutí vydáno před uplynutím tříleté lhůty, ale vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí je tímto rozsudkem rušeno, bude třeba, aby se žalovaný zabýval i dalšími podmínkami dodržení lhůty z hlediska § 41 s.r.s., podle kterého stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. Žaloba proti napadenému rozhodnutí byla u Městského soudu v Praze podána dne 3. 12. 2018. Rovněž bude třeba, aby jednoznačně označil okamžik, kdy se o deliktním jednání dozvěděl, a postavil tak najisto, že nedošlo k marnému uplynutí jednorocní subjektivní lhůty, a to u všech třech zbývajících skutků.
21. Soud si je vědom skutečnosti, že předseda Rady v době vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s tehdy platnými a účinnými právními předpisy a věc nemohl posoudit jinak než dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020. Tato skutečnost však nemění nic na závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s předpisem vyšší právní síly, konkrétně s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29).
22. Pokud se jedná o věcné námitky, tyto dle názoru soudu nejsou důvodné.
23. Zásilka s podacím číslem X byla uložena nejprve na poště Česká Lída 2, a to dne 28. 11. 2016 a teprve 30. 11. 2016 byla předána k uložení na ukládací poštu Česká Lída 1. Z uvedených rozdílů mezi jednotlivými daty je zřejmé, že nesprávné uložení nebylo napraveno bezprostředně. I když bylo následně adresátovi umožněno vyzvednutí zásilky na jím určené poště, neznamená to, že nedošlo k porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany žalobce. U zásilky s podacím číslem X došlo k vrácení zásilky jako nedoručené. Nelze tedy mít za to, že žalobce zcela respektoval adresáty zvolenou ukládací poštu Česká Lída 1, tedy že jednal v souladu s příslušnými právními předpisy.
24. Pokud se jedná o námitku žalobce, že v daném případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách z důvodu ojedinělého pochybení při realizaci žádosti o změnu ukládací pošty. K tomu lze odkázat na rozsudky Městského soudu v Praze zmíněné i ve vyjádření žalovaného.
25. V rozsudku ze dne 10A 28/2016-30 ze dne 21. 1. 2019 soud uvedl, že je naopak toho názoru, že žalobkyně porušila povinnost zajistit potřebu veřejnosti i tímto individuálním pochybením při uložení zásilky. Jak uvedeno výše, ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách nezaručuje toliko abstraktní poskytování poštovních služeb, ale naopak garantuje právo jednotlivců (tvořících ve svém celku veřejnost) na odpovídající kvalitu těchto služeb.

V rozsudku ze dne 13. 11. 2018, č.j. 10A 29/2016, je pak uvedeno, že *soud se tedy neztotožňuje s právním názorem žalobce, že zákon o poštovních službách cílí na souhrnnou kvalitu základních služeb posuzovanou z pohledu veřejnosti, a nikoliv na nedostatečnou kvalitu jediné konkrétní poskytnuté služby. Je zcela jisté v zájmu veřejnosti, aby poštovní služby byly řádně poskytovány v každém jednotlivém případě. V opačném případě by mohlo dojít ke zmaření jiných obecných potřeb, mezi které dle shora citované důvodové zprávy patří též potřeba řádného fungování soudního či správního řízení.*

26. S právním názorem vysloveným v citovaných rozsudcích se senát rozhodující v této věci plně ztotožňuje. Má za to, že námitka o nenaplnění skutkové podstaty tak, jak byla vymezena, není na místě. Pojem obsažený v citované skutkové podstatě je třeba chápat tak, že v každém případě porušení povinností ze strany žalobce, tedy nerespektování základních kvalitativních požadavků, dochází i k ohrožení veřejného zájmu a ochrana veřejnosti je tím narušena.
27. S ohledem na zjištěný zánik odpovědnosti u jednoho ze skutků a s ohledem na výše vymezené otázky spojené s případným zánikem odpovědnosti u dalších skutků soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby zbylé tři skutky přezkoumal z hlediska dodržení lhůty pro uložení pokuty a aby v dalším řízení zvážil i případnou výši pokuty. Závěry a úvahy pak v potřebném rozsahu uvede v odůvodnění nového rozhodnutí.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu